

to Mennesker kan føre Hus for 50 Kr. om Maaneden. — De gode Husmødre tænker ikke paa, at der, hvor de kunde hjælpe paa Tidens Misère — den der ligger i manglende Sparsommelighed — nemlig ved at trække unge Kvinder til Hus og Hjem, vise dem og opmuntre dem til Sparsommelighed, der gør de Tingene værre ved at kaste med de stakkels unge Kvinder, de faar under sig, som var de retsløse Slaver — til samme unge Kvinder i den Grad faar Afsky og Skræk for al Huslighed, at de vælger sig andre Erhvervsveje, og naar de skal giftes, staar blanket af for al huslig Sans, endog Lysten.

Samfundet er inde paa en Vej, der forrykker Udviklingen og former Livet skævere og skævere. Det er Mangel paa Sparsommelighed — en ikke videre original Anklage, men jeg søger heller ikke at være original, men at paapege et Misforhold, en Skævdannelse, som har større Betydning, end man i Almindelighed tænker over: den synkende Interesse for Hus og Hjem. Manglen paa Sparsommelighed gaar som en Forvirringens Traad igennem lige fra Toppen til Roden og trækker alle Forhold i Ulave. Alene indenfor Hjemmene ser det saadan ud: Husholdningsartikler bliver bestandig dyrere, saa maa der spares paa Hjælp. Saa tager man unge Piger, misbruger deres gratis Ydeevne, og saa forlader de unge Piger Husvæsenet. Saa bliver de fleste gift og skal staa for Styret — kan ikke — af Uvidenhed øsler de, hvor en dreven, gammel Husmoder dog nogenlunde kan afbalancere de stigende Priser.

Det er ikke smigrende for Husmødre, at *ingen* Stilling indenfor Kvindeverdenen er i den Grad i Miskredit som »Ung Pige i Huset«. Spørg en hvilkensomhelst ung Pige, om hun ikke har Lyst til at tage Pladsen som ung Pige og lære at føre et Hus, hun slaar med Nakken, Øjnene lynner, og Munden fortrækker sig af Haan: Nej, Tusind Tak!

Saa langt er vi ude. Og derfor er det, man begynder at tale om »Kvindelig Værnepligt«. — Det der skulde og kunde være Kvinders naturlige Lyst og Længsel, skal den bitre Pligt nu til at tvinge dem til. Hvad enten de nogensinde faar Brug for det eller ej! Saa skal Samfundet til i dyre Domme at bygge Skolepaladser, hvor kvindelig Værnepligtige med Uvilje lader sig indrullere — og hvor de *aldrig* lærer de

tusinde smaa praktiske Kneb, hvorved der spares i en Husholdning.

Der lægges mere og mere over paa Skolerne og tages fra Hjemmene. Skolerne har allerede for meget, og Hjemmene for lidt, i en uhyggelig Grad skubber de sidste Ansvarene af sig — uden at sanse, at det er Overgangsleddet til det berygtede socialdemokratiske Program: Ingen Hjem, hver sørger for sig, Staten for Børnene.

Det bliver ikke i store Kaserne, man skal lære den kvindelige Ungdom at hygge i de smaa Hjem og omgaaes økonomisk med smaa Midler, det skal de ældre Husmødre lære de yngre — det er *deres* Værnepligt.

Thit Jensen.

Kvinder i Politiets Tjeneste.

Efter at Københavns Magistrat d. 22. Febr. havde meddelt Borgerrepræsentationen, at den havde vedtaget ikke for Tiden at fremme et af D. K. indgivet Andragende om at ansætte Kvinder i Politiets Tjeneste, kom Sagen efter et af Fr. Arenholt derom udtalt Ønske til Forhandling i Borgerrepræsentationen d. 20. Marts.

Fr. Arenholt fremdrog de Erfaringer man har gjort i Udlandet og anbefalede Andragendet meget varmt. Tanken støttedes ligeledes af Prof. Ehlers, Herman Trier og Fr. Salicath, Johansen og Knudsen. Borgmester Dybdal henviste imidlertid til en Erklæring fra Politidirektøren, hvori denne udtaler, at naar han ikke fremsætter Anmodning om de fornødne Pengemidler til Ansættelse af Kvinder i Politiet, er det fordi han allerede for lang Tid siden uden Held har anmodet om Forøgelse af Politistyrken med flere Mænd, hvad der for ham kommer i første Række.

Til nærmere Overvejelse af Sagen ned-sattes et Udvalg bestaaende af Hr. Becker og Weygaard og Fr. Arenholt, Johansen, Knudsen, Reerup og Salicath.